Mizah

HAZAN YAPRAĞI:

Havada yaprağa döndürdü rûzgâr beni
Hazana muntazırım Partimin baharında!

ANLAYANA

30,000 İngiliz lirası

Kimin değeridir? Kimbilir Türkçesi kaç yüz bin liradır.Bir futbolcuyu satın almak için bir İngiliz klübü, diğer bir İngiliz klübüne bu parayı vermiş. Verdim diye de o futbolcunun sırtından kimbilir ne maçlar çıkaracak, zavallının yağını nasıl eritecek!

Gelin de Nasrettin Hocayla Timurun fıkrasını hatırlamayın: Hamamda Timur:

— Hoca, demiş, bana bir fiat biç bakalım, ne ederim?

— Dört yüz akçe edersin sultanım! deyince Hoca, Timur gürlemiş:

— Bre o benim belimdeki kemerin fiatıdır...

Hocacık:

— İyi ya işte, demiş, ben de ona paha biçtim zaten!

Bizim futbolcuların da yalnız esvaplarına paha biçilebilir. Kendilerinin kıymeti olmadığından mı? Hâşâ sümme hâşâ... Öyle söyliyeyim de kafamı kırıversinler değil mi? Bilâkis, onlara paha biçmek kabil değildirde ondan...

Ateşle duman

Sağdan soldan boyuna şayialar: Hükûmet istifa edecek, kabine değişecek... Bütün bu lâflar, Hükûmetin iyi işlememesinden ziyade muhalefetin iyi işlemiye başlamasına delâlet eder. Ateş olmıyan yerde duman çıkmaz sözünü hatırlıyan muhalifler, alışık oldukları veçhile, her yarım saatte bir kabine değişmesine intizar ededursunlar; biz gelelim yeni Meclisten sonra Hükûmetin yapacaklarına...

İnşallah ilk işleri, sual yağmuruna cevap vermek olmaz; eski hükûmetlerin temizlenmesi Hazreti Ali himmetine kalmış çapraşık işlerine dalmazlar da biraz günün hâdiselerile uğraşırlar. Zira, ateşli D.P. Milletvekilleri, bu tatil devresinde rahat rahat hazırlanmak fırsatını buiduklarına göre kimbilir Hükûmetten neler isteyecekler, neler soracaklardır. Böyle giderse kendi seçtikleri hükûmetin dalını kendileri baltalıyacaklar... mı dersiniz?

Siyasî aranıyor !

Albay Sami Hinnavî de bir tabanca kurşunile gürledi gitti. Vaktile idam ettirdiği bir kumandanın amcazadesi, kan dâvası güdüyormuş.

Bu kaçıncı siyaset adamı oluyor? Darbei hükûmet yapan, kendinden evvelkini doğratıyor. İntikam fırsatını ele geçirenler, birer birer temizlik hareketine girişiyorlar. Bu gidişle Suriye mekteplerinde coğrafya okuyan talebe:

— Memleketimiz en çok ne ithal eder? sualine:

— Siyaset adamı?

Cevabını vermek zorunda kalacak!

— SİVRİSİNEK —

İptizal!

Kadın Nükteleri

SAMİMİYET

Neclâ, Leylâya sordu:

— Ayol, paraya, giyeceğe ihtiyacın yok! Ne diye âşıkını sıkboğaz ediyor, masrafa sokuyorsun?

Leylâ, dalgın dalgın cevap verdi:

— Anlamadın mı? Aşkının samimiyetinden emin olmak istiyorum!

HEYHAT

Süheylânın kocası ölmüştü. Hazin hazin ağlıyordu. Selma onu teselli etti:

— Canım, Süheylâcığım, ne üzülüyorsun?

Süheylâ içini çekti:

— O kadar istediği halde, bana bir şey bırakamadan gitti!

Selma:

— Neden? diye sordu, tonton bir yavru bıraktı ya işte..

Süheylâ büsbütün hıçkırmıya başladı:

— Ah, keşke... Amma o da onun değildi!

İTİRAF

Belmanın kocası son derece hastaydı. Karısını yatağının yanına çağırdı. Güçlükle konuşarak:

— Rahat ölmek istiyorum Belma.. dedi, söyle, hayatında beni hiç aldattın mı?

Belma, gözyaşlarını tutamadı. Kocasının son arzusuydu bu.

— Hayır. Amma... dedi ve durdu. Kocası sordu:

— Amma?

Belma hıçkırarak itiraf etti:

— Amma... Yâni... Ya sonra ölmezsen?

Cilt 9. Sayı: 226 FİYATI 25 KURUŞ 3 Kasım 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanessi: İstanbul, Babıâli Caddesi Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

İhtisasa Hürmet!

Kİm ne derse desin! İhtisas başka, ihtisasa hürmet yine başka şeydir. Hani her propaganda nutkunun münasip yerlerine serpiştiriyoruz ya: Emirle iş görmiyeceğiz... İhtisasa hürmet edeceğiz... Her işi ehline, erbabına, mütehassısına havale edeceğiz...

Bunları söylemekle, ihtisasa hürmet etmesini bilmek vallahi pek ayrı şeyler. Ben, o lâfları dinlerken «Ah, diyorum» «iyi niyet ne iyi şey!» Lâkin, hakikaten ihtisasla malûmatı, şarlatanlıkla, tafrafüruşlukla asıl bilgiyi birbirinden ayırabiliyor muyuz? Bunu ayıramadığımız müddetçe, hürmetimiz mahalline masruf olamaz. Olsa olsa bizim saflığımızı ve iyi niyetimizi gösterir; o kadar.

Emin olun, bu lâfları ne kabinedeki istifalar vesilesile söylüyorum, ne de şunu, bunu kastediyorum. Sadece, pek hoşuma giden aşağıki fıkrayı hatırladığım için bu noktaya ilişiyorum.

Vaktile bilmem hangi vilâyet merkezinin belediye reisi, tahsilden dönen gençleri toplamış, izahat alıyormuş. Birine sormuş:

— Sen nerede okuyorsun?

— Hukuk Fakültesinde!

— Çabuk bitiresin orayı... Ya sen?

— Tıp Fakültesindeyim...

— Sen de çabuk bitir orayı... Ya sen?

Bu suale muhatap olan, zayıfça bir çocukmuş:

— Prevantoryomdan geçen hafta çıktım! demiş.

— Aferin sana! Çocuklar, aha siz de bu arkadaşınız gibi çabuk bitiresiniz ha!

İşte bizim ihtisasa hürmetimiz, nihayet böyledir!

— MİZAHÇI —

Havadan muhalefet:

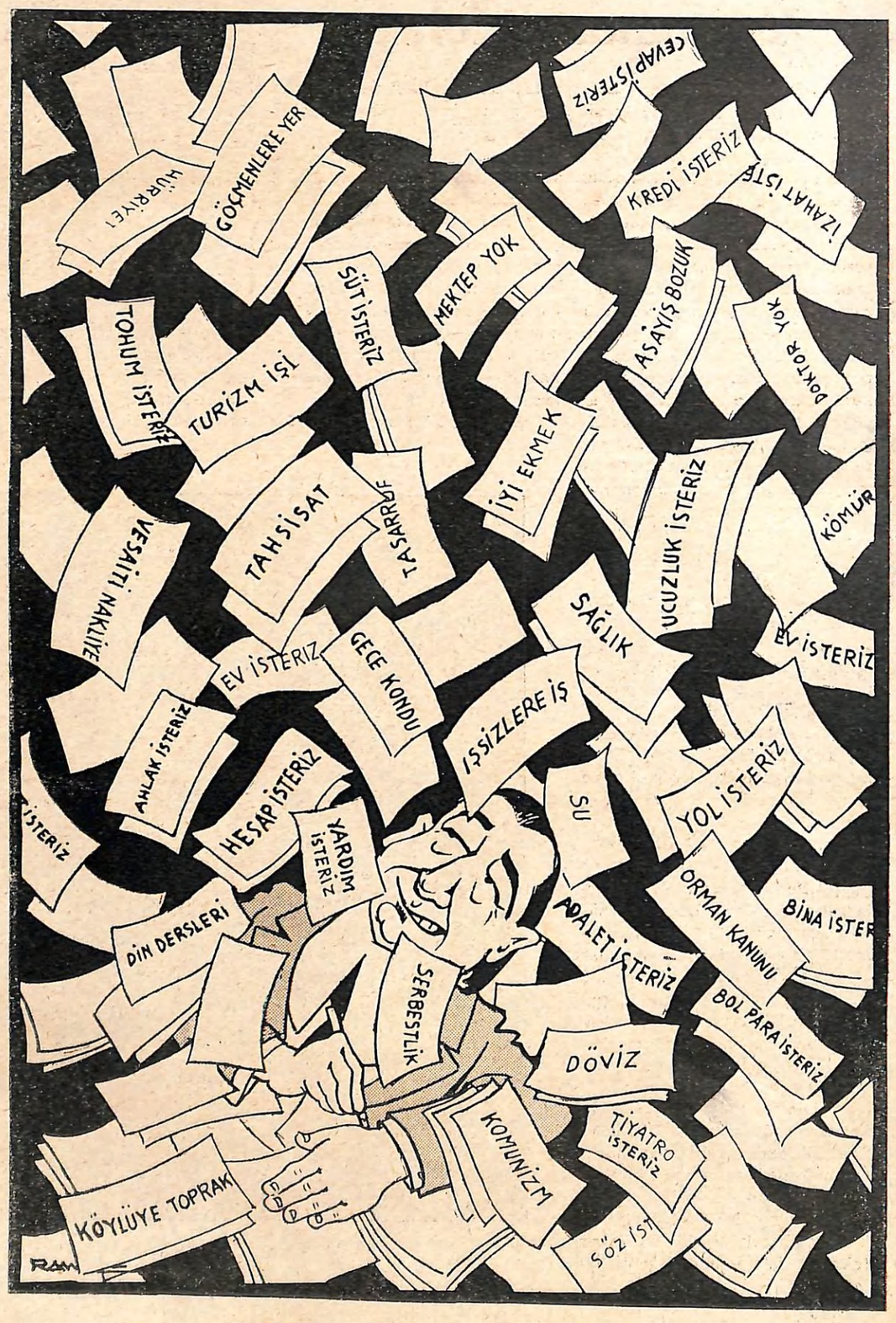

Hükûmet — Lûtfen bırakın da çalışalım!

Kitaplar ve okuyucuları

Yaşamanın Kolayı

Ötedenberi biliriz ya... Bazı insanlar çıplak yaşamayı tercih ederler. Giyim kuşam gibi külfetlerden âzade, rahat bir hayatı kim istemez? Keşke pişirip kotarma, yiyip içme gibi dertler de olmasa...

Siyaset yapıyorum, yahut bazı ikbal sahiplerine yaranmıya çalışıyorum zannetmeyin.. Gecekondu sakinlerinden, köprüaltı mukimlerinden bahsetmiyorum. Ne Yerli Mallardan elbiselik kumaş alıp iki ay sonra don gömlek kalanları, ne binbir fedakârlıkla getirttiği kürkün bir ayda uyuz kediye döndüğünü görenlerin hazin çıplaklığını kastediyorum. Hayır... Bin kere hayır... Burada temas etmek istediğim mevzu kelimenin en hakikî mânasile çıplak, yâni anadan doğma yaşıyanların halidir.

Şimdi siz, böylesi de olur mu? diyeceksiniz. Olurmuş zahir. Yâni Amerikada! Kanadadaki otuz kadının hikâyesini okumadınız mı?

Bunlar, çırıl çıplak yaşıyorlarmış. Hükûmet de böyle şey olmaz demiş, hepsini yakalayıp hapse tıkmış. Kanadalıların işi gücü yok. Ne İstanbul Valisi gibi mikroplu süt, kış üstü kömür gibi ulvî maksatlar peşinde koşuyorlar, ne de sabık Ulaştırma Bakanı misillû matbuatı terbiye ile uğraşıyorlar... Bunun için, durup dururken dertsiz başlarına pekâlâ belâların en püsküllülerinden otuz adedini zorla satın almışlar. Belki de önümüz kış, zavallılar karda kıyamette titreyip hastalanmasınlar diye düşünmüşlerdir. Her ne hal ise... Bu kadınlar hapiste de çıplak kalmakta ısrar ettikleri için uzak bir yere nakledilmişler: Polis nezaretinde ve her tarafı kapalı bir vagon içinde...

İşiniz mi yok kuzum? Bırakın elin kadınlarını kendi hallerine! Dünyada rahat yaşamanın sırrını keşfeden inanın ki yalnız onlar! Kadın oldukları halde (evet, kadın oldukları halde!) Hiç bir şey giymek, hiçbir mücevher takmak istemesinler! Artık hayatta arzu ettikleri bir şey kalır mı? Moda, taklit, görenek, filâncanın bilmem nesi, falancanın şusu busu tasalarını bir kere attıktan sonra, çıplak kadından mes'ut kim vardır dünyada?

Hiçbir şey giymemek, hiçbir şey istememek, hattâ hiçbir şey yememek! Bunun sırrını keşfeden insanlar, buna tahammül edebilenler ya, o kadınlar gibi, ebedî bir cennet hayatına namzettirler, yahut, Sovyet vatandaşları gibi, hakikî bir cehennem hayatı sürerler...

Bizim çıplaklara gelince... Her şeyde olduğu gibi, bunda da yarım kaldığımız için, bir türlü rahat yaşamanın sırrına eremiyoruz. Gerçi C.H.P. vaktile feragatin âbidevî örneklerini vermişti amma, bizde kabiliyet olmadığı için ona da imtisal edemedik. Bari Kanadanın çıplak kadınlarını gözden kaybetmiyelim!

— * * —

HER HAFTA BİR TANESİ:

Dağ yürümezse..

Adamın biri, Taksimde otomobile binmiş:

— Çek Tünele! demiş.

Şoförde hareket yok. Yolcu:

— İşitmedin mi? Tünele dedim...

— İşitmesine işittim bayım; amma, bir dakika bekliyelim; belki Tünel durağını buraya getirirler!..

Yeni nizamlar, seyrüseferi aşağı yukarı bu hale getirdi. Dikkat edin baylar! Yürütmedikleriniz sizi yürütmiye kalkmasın!

Küsuf!

Kuzey Kore'de:

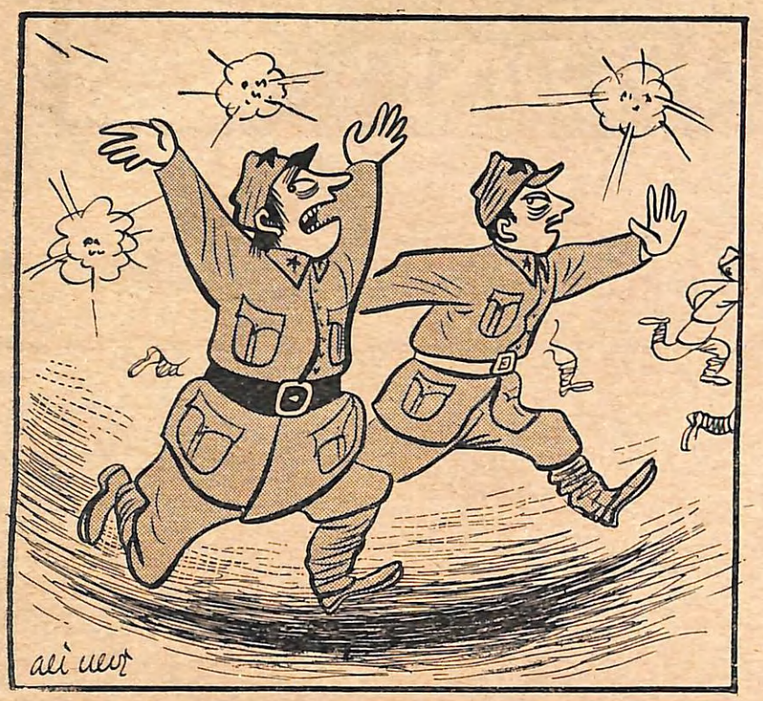

— Ruslar artık bize yardım etmiyeceklermiş..
— Etmesinler, biz Rusların yardımı olmadan da yeniliriz!

— Karşıkilerin gelini astragan kürkünü satıyormuş...
— Kocası seyahatten döndü, desene!

Tek Keramet

Kâr dünyâsı ve ar dünyâsı

Olmazsan eğer mâl ü menâlinle fedâkâr
Olsan yetişir millete ilminle vefâkâr

Bir milleti dil - hasta eden derd-i yegâne
Âlimlerinin olmasıdır zulme riyâkâr

Hoş gördü mü allâmeler uydurma lisânı
Görmez bu lisan bir daha bir şahs-ı dehâkâr

İnsân ona derler ki bin ihsâna mukabil
Olmaz nice bir zâlime dünyâda senâkâr

İnsan ona derler ki vefâ ehline karşı
Olmaz ne kadar cevr ü sitem görse cefâkâr

Gam çekme eğer ilm ü hüner yoksa elinde
Olmak da hünerdir el açıp halka duâkâr

Dünyâda kim olmuş bin eser sâhibi birden
İllâ ki cihan serveri Gazi-i rehâkâr

Ba'zan bir eser bâis-i tekrîm olur işte
Yâdettiriyor hazret-i İtri'yi Nevâkâr

Aşk âteşi yaksın gece gündüz dil ü cânı
Billâh aramam zahm-ı ciger - sûza devâkâr

Mızrâbımı vurdukça Ozan vurmanı bekler
Bilmem ki nedir sendeki te'sîr-i şifâkâr.

AKILLI OZAN

Seyirci haleti ruhiyesi

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

Fuad Ağrılı, yağ krizi sırasında...

AĞRILI, Fuad — Halk arasında galat olarak adı «Ağralı» ya çıkmıştır. Amma hakikatte Ağrılıdır. Buna da sebep Ağrı Dağından gelme olması değil, zaman zaman mide ağrılarına tutulmasıdır. Işi, dişi ve yaşı icabı, zeytinyağını bir türlü hazmedemediğinden bu ağrılar sık sık nükseder. Lâkin en buhranlı zamanı bilhassa kendisinin Maliye Vekili bulunduğu devre rastlar ki acısını mîr-i mûmâileyhle birlikte bütün millet çekmişti. Saza, söze ve güzel sese karşı muhabbeti fazla olduğu ötedenberi tevatür derecesinde söylenir. Hiç kimse farkında değilken, müşarünileyhin elli sene evvel bir eser neşrettiğini, binaenaleyh muharrir olduğunu, mütebahhir üstadımız Hakkı Tarık Us, uzun araştırmalar sonunda keşfetmiş ve Fuad Ağrılıyı da Maliye Vekili olduğu sıralarda muharrir sıfatile elli yıllık yazarlar jübilesine ithal eylemişti. Fakat kendilerinin en büyük eserleri mahut zeytinyağı meselesi olup tahriri değil, şifahidir, yâni halk arasında ağızdan ağıza söylenir. İkinci eserinden ileride bahsedeceğiz.

ALTINDAĞ, Perihan — (Sözeri)ye bak.

ARARAD, Tevfik — Hakikî ve inkılâpçı bir Cumhuriyet çocuğudur. İlk esaslı inkılâbı maarif sahasında yapmış ve tadı damağında kalmıştır: Galatasaray Lisesi Müdürlüğü zamanında an'anevi trampet usulünü kaldırıp yerine «zil» ikame etmişti.

Meşhur bir maarifçimizin tasnifine göre insanlar iki türlüdür: Bir kısmı müdür olabilir, bir kısmı olamaz. Tevfik Ararad bu müdür doğmuşlardan olacak ki sonradan bir daha idarecilikten başını kaldıramadı. Sanata meraklı olduğundan Güzel Sanatlar Umum Müdürlüğüne getirildi. Daha sonra müdürlükten müdürlüğe dolaştı durdu.

Eski Güzel Sanatlar Umum Müdürü Tevfik Ararad, sahne sanatkârlarını fiilen sevk ve idare ederken...

Halâvetli bir zattır. Halen dul olup görücüye çıkmamaktadır.

★

AYBAR, Hayrettin Ârif — Avukattır. Hangi dâvayı kazandığı, ancak evlendiği zaman meydana çıkacaktır. Dinden ziyade hayrı kendine, ârif ve kâmil bir zattır. Herkesin bir merakı olduğu gibi onun da zâfı «b» yedir. (Zinhar yanlış anlaşılmasın, «b» harfine...)

Avukat Hayrettin Ârif Aybar (B) vitamini hakkında konferans veriyor.

Nitekim kendi soyadında bir «B» olduğu gibi yakınlarının da adında ve soyadında «b» veya «ben» bulunur. Bu kadarla da kalmaz, içinde iki tane «b» olduğu için, ötedenberi «Beylerbeyi» nde oturur. Soyadının harflerini karıştırırsak altından «Bayar» çıkacağı için, istikbaline ümitle bakmaktadır.

★

AYDA, Âdile — İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde Fransız edebiyatı doçenti. Sadri Maksudi Aylanın kızı. Artık değerini varın siz tasavvur edin. Türkiye dışından hicret etmiş Türklerden olduğu için her Türkten ziyade Türkçüdür. Fransız edebiyatı okutmasının hamiyeti milliyesile bir güna ilgisi yoktur.

Bayan Ayda'nın meşhur bestekâr Verdi'nin «Ayda» operasile alâkası olmadığı gibi «Puccini»nin Aydasile de, hattâ hiçbir bestekârın Ayda operasile alâkası yoktur. Soyadının kerameti «Kamerde» mânasına «Ayda» olmasındadır. Zira çehresi ayın on dördü gibi yuvarlak, boyu da - Allah arttırsın - neredeyse aya erişecek mertebe belâgatli olduğundan bu adı almıştır. Esasen malûmatı, bu dünyaya yukarıdan bile bakmıya tenezzül etmesine mânidir. Bu itibarla da kendileri kamernişindirler.

Bayan Ayda pek haklı olarak hepimiz gibi müthiş bir Moskof düşmanıdır. Hepimizden farkı şudur ki, gözünü kan bürümüş olduğu için nereye baksa orasını kızıl görür.

Bununla beraber kendisi edebiyat tenkidleri de yazar. Bu tenkidlerden mevzuubahis ettiği eser hakkında kimse fikir edinemezse bile Bayan Doçentin bilgisinin nekadar uçsuz bucaksız olduğu hemen meydana çıkar.

Bayan Ayda'nın kıymetli eserleri vardır. Bu eserlerin hepsi makale halindedir amma, zarar yok. Günün birinde elbette kitap haline de gelecektir. Bayan Doçent şimdilik hayat kitabını okumakta olduğundan, yazmıya pek vakit bulamamıştır.

Sayın Bâyân Doçent Âdile Ayda

Minicik Hikâye

Beterin Beteri

Ahmet Tevekkül, kendi halinde, herşeyi tabiî karşılıyan bir adamdı. O kadar ki, bütün arkadaşları onun hoşsohbetliğine, samimiliğine, hatırnazlığına bayılırlar, ille bu kayıtsızlığı, kansızlığı hepsini deli ederdi. Kat'iyen dayanamazlardı. Amma, düşünün, kim olsa çıldırır, sinirden mahvolur. Bir adam ki, ne söyleseniz, mutlaka sonunda «Beterin beteri vardır» demeyi âdet edinmiş olsun...

Meselâ çok feci bir otomobil veya âdet olduğu gibi otobüs kazası anlatın. Hazret, kılını kıpırdatmadan dinler, dinler; sonunda:

— Eh... Beterin beteri vardır! Demez mi? Mahvolursunuz...

İster zelzeleden bahsedin, ister bir şehir dağ altında kalmış deyin; ister deniz karalara yürümüş, ortalık yanmış yıkılmış deyin.. Ne deseniz, onun cevabı değişmez.

Bir gün, arkadaşları toplandılar. Ahmet Tevekkül gelir gelmez onu hayrete düşürecek bir havadis uydurdular:

— Aman Ahmet, dediler, Kâmilin başına gelenleri duydun mu?

— Yoo...

— Bu sabah evden çıktıktan yarım saat sonra geri dönmüş. Bir şey unutmuş olacak herhalde.. Zavallı Kâmil...

— Ey?

— Sonra, bir de yukarı çıkmış ki ne görsün?

Ahmet Tevekkül, mutadı hilâfına alâkalanmışa benziyordu:

— Ne olmuş? diye merakla sordu.

— Karısını bir başka adamla cürmü meşhut halinde yakalamamış mı?

Ahmet Tevekkül derin bir «ya...» çekti.

— Sonra, çekmiş tabancayı, bir kurşunda kadını, bir kurşunda da herifi yere serdikten sonra bir kurşunla da zavallı, kendi canına kıymış...

Hepsi merakla Ahmede bakıyorlardı. Şimdi onun yüzüne her zamanki durgun ifade çökmüştü:

— Zavallı Kâmil, dedi, amma, beterin beteri vardır ha...

Hikâyeyi anlatan dayanamadı:

— Ulan, dedi, bir ihanet hâdisesi, üç ölü... Bundan da beteri olur mu?

Ahmet Tevekkül, ayni durgunlukla:

— Olur elbet yahu, dedi, Kâmil bu sabah döneceğine dün akşam daha erken dönseydi şimdi beni de öldürmüş olacaktı!

— * * —

— Sen arı değilsin, yüzümde ne arıyorsun?

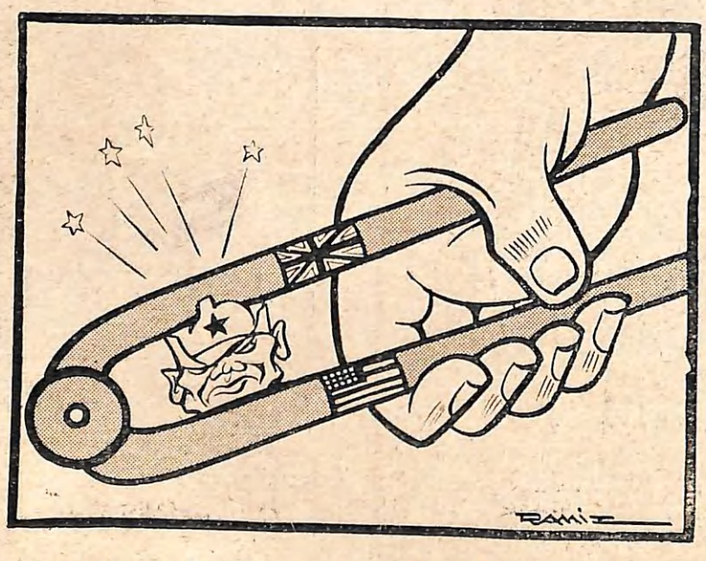

Amerika ile İngiltere Rusyanın tazyikini ele aldılar..

— Aman aman fındık!
Ne güzel kırdık!

ACELE YOK

Müşteri, tabaktaki bıçak - kotlet güreşinden başını kaldırarak garsona çıkıştı:

— Bu ne biçim et böyle! Yarım saattir bir lokma bile kesemedim...

Kotlet pişkin değildi amma, garson pek pişkindi:

— Merak etmeyin, efendim, dedi. Daha vaktiniz var: Lokantamız on ikiye kadar açıktır.

SU GİBİ!

Hoca talebeye ter döktürmeye azmetmişti:

— Bütün denizlerdeki sular kaç şişeye sığar? diye sordu.

Çocuk da zekâ kumkumasıydı:

— Şişe kâfi derecede büyük olursa bütün denizlerin suları bir şişeye bile sığar, dedi.

ALANGLE

İngilteredeki hayat tarzından bahsediliyordu. Biri:

İngilterede bir uşakla beyi arasında ne fark vardır? diye sordu.

Londradan yeni dönmüş olan Profesör Sabri Esat cevap verdi:

— Hiç. İkisi de ayni viskiden içerler. Yalnız, parasını biri verir.

İLÂNI AŞK

Bir arkadaşı şair Asaf Hâlet Çelebi'ye usul öğretiyordu:

— Kadına aşkını itiraf ederken aşağıdan alman lâzım. Meselâ: «Ben sana lâyık değilim» diye başlarsın...

Çelebi, arkadaşının sözünü kesti:

— Maalesef buna imkân yok.

— Neden?

— Bunu kadın bana daha evvel kendisi söyledi.

MANTIK

Ankara Radyosu spikeri Hikmet Münir arkadaşlarile «şöyle bir akşam» birahaneden çıkıyordu.

Birahaneci koluna yapıştı:

— Şarabın parasını vermediniz...

Hikmet Münir ayakta bir gidip bir gelirken adamın yüzüne bakarak sordu:

— Sen şarabı parayla mı aldın?

— Tabii ya.

— O halde benden ne parası istiyorsun? Bir şeye iki kere para verilir mi?

KOMEDİ

Operetten çıkarken kızı, Salih Zeki Aktay'a sordu:

— Baba, niçin böyle gülünçlü oyunlar hep evlenmeyle sona erer?

Salih Zeki Aktay içini çekti:

— Ondan sonra acıklı bahisler başlar da ondan, yavrum.

— Çaya gidiyorum...
— Paçaları sıvamandan belli!

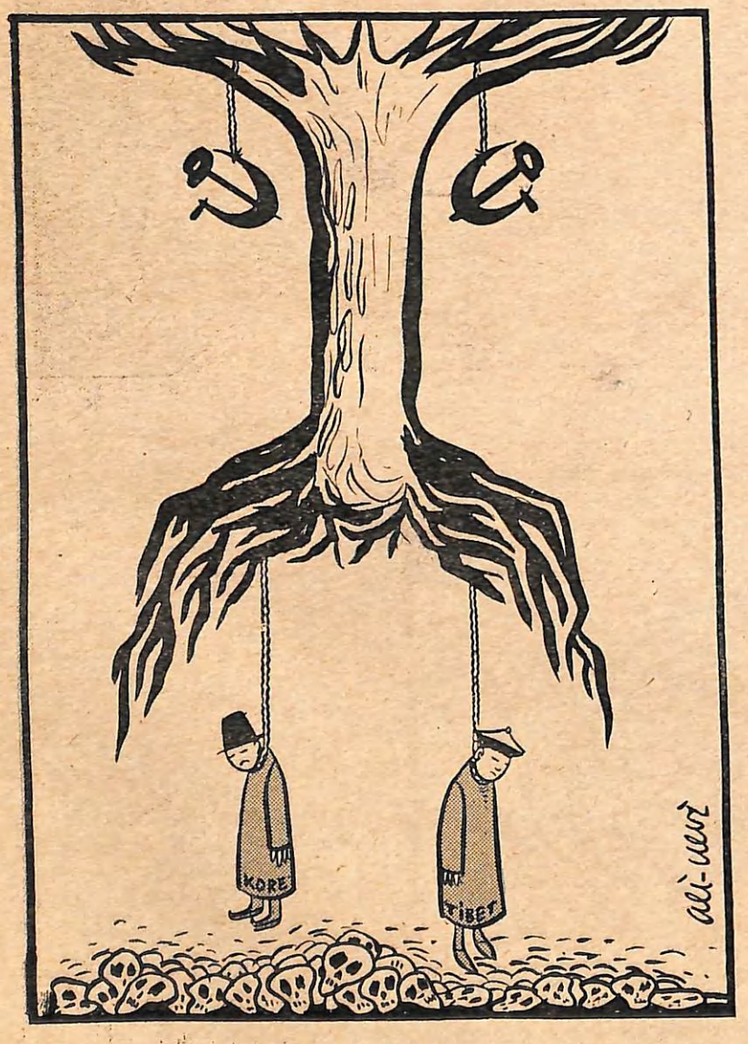

Kızıl cennetin «Tûbâ» ağacı!

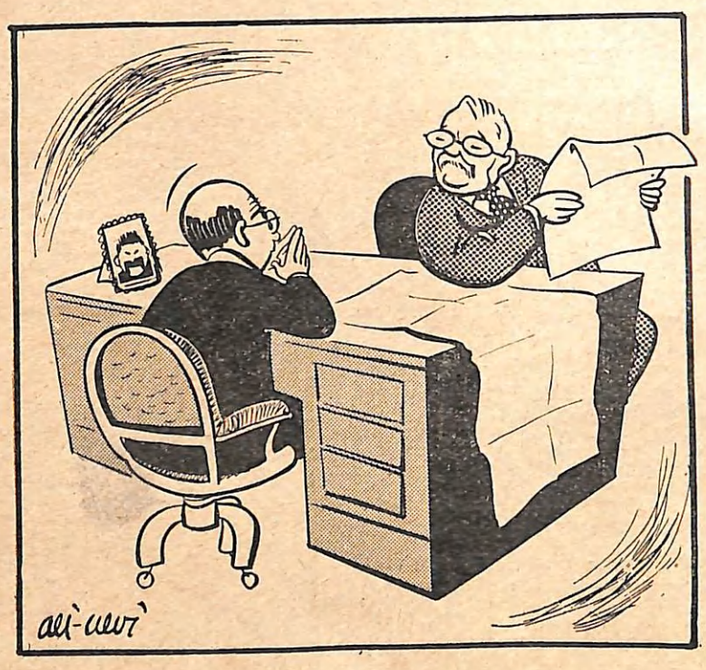

Bulgaristanda:

Vişinski — Eğer istediklerimizi yaparsanız Sofyayı size veririz!

Bulgar Başbakanı — Fakat Yoldaş, Sofya zaten bizimdir..

Vişinski — Affedersiniz, Romanya için hazırladığımız plânı yanlışlıkla size vermişim!

Hikâye

KAZA

Yazan: VİR GÜL

KARAR vermişti: «Yarına kadar ya zengin olacağım, ya bu dünyaya veda edeceğim» diyordu.

Öyle ya: Kadını, kumarı olmadıktan sonra bu dünya neye yarardı! Para olmadıktan sonra da kadın, kumar olur muydu? Sarı Niyazi vurmuş, yemiş; çalmış, yemiş; çarpmış, yemiş, en nihayet sıfırı tüketmişti. Bir haftadır hergün bir derece daha ucuz otele aktarma edip bir derece daha kötü lokantada karnını doyurmuş, fakat boşalan cüzdanını dolduracak bir fırsat bulamamıştı.

Demek ki artık dolandırılacak adam, çarpılacak cüzdan kalmamıştı... Böyle bir dünya yaşamaya değer miydi hiç!

O gün hayat cephesinde hiçbir değişiklik olmadı ve Sarı Niyazi dünyaya karşı olan küskünlüğünün ve kızgınlığının öfkesini kendinden almıya karar verdi.

Evvelâ ceplerini karışırıp mevcut sermayesini saydı: Yedi buçuk lira iki de ortası delik yüz para çıktı. Düşündü, taşındı, uzun uzun hesap etti ve gradosu düşük bir meyhanede bununla pekâlâ kafayı çekebileceğine kanaat getirdi.

İnsan dönüşü olan seyahate çıkarken bile keyif etmiye çalışır da böyle sonsuz bir yolculuğa ve kimsenin tanımadığı yabancı bir dünyaya giderken ayık gidilir miydi!

Sonra, öbür dünyadaki perilerden, hurilerden bahsedildiğini de işitmişti. Vakıâ cennete girebilecek kadar sevap işlediğine pek kani değildi amma, yeryüzünde o kadar yanlış hesap görmiye alışmıştı ki öbür dünyada da bir yanlışlığa gelip cehennem yerine cennete alınmasını pekâlâ mümkün görüyordu.

E, insan otelin kapısından içeri girerken bile nâra atarsa cennetten içeri girerken nâra atmaz olur mu?

Hulâsa, Sarı Niyazi bu düşüncelerle Balıkpazarının yolunu tuttu, düşkünlük zamanlarının ahbabı olan Barba İstavri'ye gitti. Ceplerini tezgâhın üzerine boşaltarak:

— «Al bunların hepsi senin olsun, İstavrit» dedi. «Ver bakalım ne vereceksen.»

İstavri parayı peşin aldıktan sonra ne verir? Gönlünden kopanı verdi: Bir şişe «Yeni zıkkım»la kahve tabaklarından daha küçük tabakların içinde üç zeytin, beş fasulye, üç dört salata yaprağı, iki kabuk da ekmek...

Fakat Sarı Niyazi ezelden sarhoştu. İkinci kadehi attıktan sonra zom oldu. Şişeyi bitirdiği zaman «fitil», «bulut», «kör kütük» gibi, sarhoşluğun bütün vasıflarını iktisap etmiş bulunuyordu.

* * *

Bereket versin ki Balıkpazarile Niyazinin kaldığı otelin arası azdı ve yine bereket versin ki sokaklar pek dardı. Sağa sola yalpa vurup o duvar senin, bu duvar benim giderken fazla vakit kaybetmedi.

Otele gelip yukarı çıkarken saatin on ikiyi vurduğunu duydu.

Kendi kendine: «Tamam!» dedi. «Bugünü tekmilledik. Yeni günle beraber yeni bir dünyaya gidiyorum...»

Âdeta, treni kaçırmaktan korkar gibi, aceleyle odasına çıktı, kapıyı kapadı ve doğru... Pencereye koştu. Kanatları açarak ayağını kaldırdı, öbür ayağını da yerden çekti ve:

— «Uç baba torik!» diye bir nâra atarak kendini boşluğa koyuverdi.

?

? ?

— «Ayyyy!»

Kadın çığlığı caddenin tramvay gıcırtısını, otomobil gürültüsünü, insan uğultusunu bastırdı ve herkesi başına topladı.

Düdükler öttü, polisler koşuştu, ahali üşüştü...

Yerde iki adam yatıyordu.

Çığlığı atan kadın şimdi biraz daha alçak perdeden bağırıp dövünmekte devam ediyordu:

— «Kocam! Kocam gitti!»

Meraklılardan biri sordu:

— «Hangisi?»

Kadın genç, güzel, etine dolgun, süsüne düşkün bir tazeydi. Sanki itiraf etmekten çekiniyormuş gibi bir halle cevap verdi:

— «İhtiyarı.»

Hakikaten, yerde yatanların biri ihtiyar, biri gençti. İhtiyar, kadının kocasıydı, genç de... Bizim Sarı Niyazi. Fakat imdat otomobili gelinciye kadar erkeklerden biri kendine geldi.

— «Bana ne oldu?» der gibi etrafına bakınıyordu.

Kadın:

— «Ne olduysa bana oldu!» diye haykırdı ve Sarı Niyazinin yakasına yapıştı:

— «Kocamı öldürdün?»

Hâdisenin kurbanı morga nakledilirken polisler kadınla Niyaziyi karakola götürdüler.

İsmini zapta Üftade olarak geçirten genç kadın:

— Bu adamdan şikâyetçiyim» diyordu.

Sarı Niyazi atıldı:

— «İnsaf et, hemşire hanım... Bile bile mi yaptım? Kaza. Pencereyi açmış, hava alıyordum. Başım döndü, ayağım kaydı... Kendimi lâhzada boşlukta buldum...»

Kadın mazeret dinliyecek halde değildi:

— «Onu bunu bilmem» diyordu. «Dâvacıyım... Zarar ziyan isterim... Sevgili kocamı kaybettim. Tazminat istérim...»

Sarı Niyazi: «Çattık belâya!» der gibi başını sallayıp kadına şöyle tuhaf tuhaf bir baktı. Sustu.

Zabıt tutuldu, ifadeler alındı, İmzalatıldı. Kadın adresini yerdi, Niyazinin otel adresini makbul ikametgâh saymadılar, karakolda sabahlıyacağını söylediler.

Ertesi gün mahkemeye çıkarıldılar. Sarı Niyazi yana yakıla:

— «Vallahi, billâhi kaza!» diyordu. «Ben ister miyim hiç tanımadığım birinin hayatına kıyayım... Hem ben bugüne bugün beş parsızım... Hanım ablanın istediği tazminatı nasıl veririm...»

Mahkeme heyeti karar için çekildiği zaman, Üftade hanım bir puntunu getirdi, Niyazinin kulağına eğildi:

— «Enayilik etme, herif!» dedi «Ne kadar tazminata mahkûm olursan el altından ben sana veririm, sen de mahkemeye verirsin, oradan yine bana gelir. Kocam ölünce bütün kirli çıkıları bana kaldı ve bundan dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Fakat ne var ki, zevahiri kurtarmak lâzım. Sonra, ikisi bir oldu da zavallı adamı öldürdü derler...»

Kadın doğru düşünüyordu. İki ay sonra Sarı Niyazi ile Üftade Sormageç'in evlendiklerini duyanlar bu işe şaşıp kaldılar. Fakat arada bir şükran borcunun rol oynadığı kimsenin aklına gelmedi.

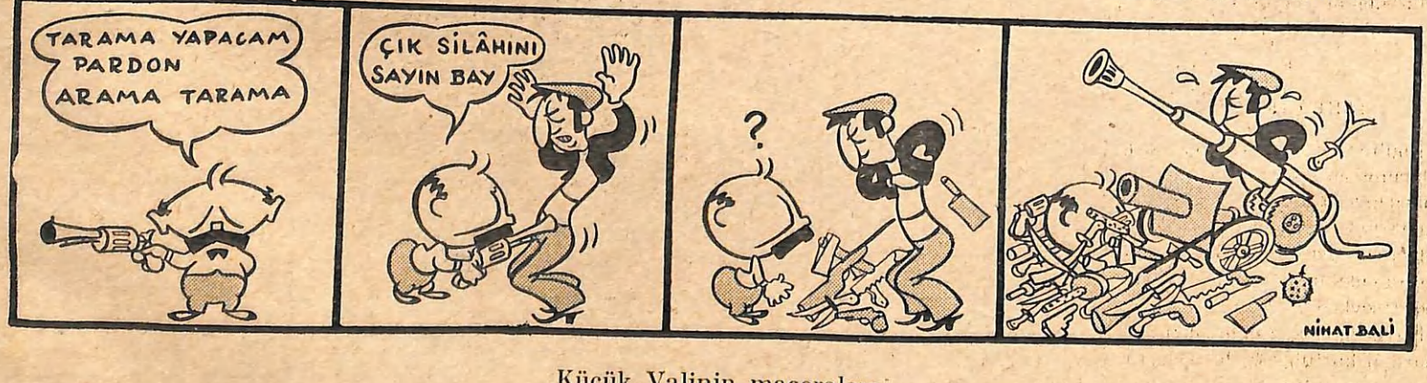

Küçük Valinin maceraları

Sene 1 — Sayı 24 3 Kasım 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddi gazete

PERİ

Sanat ve güzellik mecmuasıdır.

SON DAKİKA:

KÖPRÜLÜ ROMAYA GİTTİ!

Dışişleri Bakanı Köprülü, Romaya gitti. Oradaki âbideleri gezdikten ve biz ne gibi eski şeyler ihraç edebileceğimizi tesbit ettikten sonra dönecektir. Ansaldonun intikamını alacağına eminiz!

Küçük valiye mektup

Vre pasam!

Gazetada okumisim ki, nasin diyorlar, poli sarhos ne ki var, tutazak, tumarhanede koyazak Vali demis. Ben biliyor, siz sok zaman var içki düsmani, sarhos düsmani. Sok iyi, sok güzel... Ma bu demek değil ki meyhaneciler kapanazak, meyhaneler, tezgâhlar zarar edezek... Niçin vre pasamu? Biz insan değil miyiz? Yok bizde karaborsa; yapmayiz itikâr.. Namusumuzla kazanırız bes on para... Sindi diyorlar kapatazak Vali empsi tükânlari... Oni isin yazıyorum ben size boyle bir mektup!

Ah pedimu! Ben var bir altmis sene yapıyor Perada tezgâhtar... Barba Kosti dedin mi, basta aniya bir novelist var Sait Faik... Ondan tut, bilirler mektep suzuklara kadar... Sindi Allah razı gelezek mi ben bırakayım bunca yıllık is, tutayım yeni bastan bir meslek?

Ah vre sayin Vali Faruddin Kerim Yokay! Sen Vali oldun, biz sevindik. Ani dedik bu adam iski düsmani, anlar düsmanın iyisini kötüsünü.. Meydan erbabına kalır, nerede? O ki var emseriler butun İstanbulda, erkes isine sağlam tutazak, kimse yerinden olmıyazak... Nerede o vâdler? Demokrat meb'us mu oldun sen da yoksam? Bir dediğin uymaz bir dediğine, ma koyarsın tasi gediğine...

Sana sok yalvarıyor Barba Kosti! Sarhoslari kes, uldür, ne yaparsan yap.. Amma dokunma meyhanecilere... Biz nasin olsa yeni sarhoslar bulur, geçiniriz. Sen da sarhoslari toplar, is yaptım sayarsın. Ne olacak bu ulûmlû dünyada?..

Yoksa, Allah inandırsın pedimu, ne zaman bütün meyhaneciler ismiye başlıyazak, o zaman gör İstanbulun halini..

İmza

— Barba Kosti —

RAKI İHRACI

İngiltere ve Amerikada Türk rakılarının gördüğü rağbet üzerine bazı kıdemli sarhoşlarımız da harekete geçerek kendilerinin birer ihraç metaı halinde bu memleketlere sevkedilmelerini istemişlerdir. Böylece hem memleket sarhoşlardan kurtulacak, hem de rakımızı beğenenler, bir de sarhoşlarımızın tadına bakacaklardır.

Hükümeti Harekete Getirecek Tedbirler

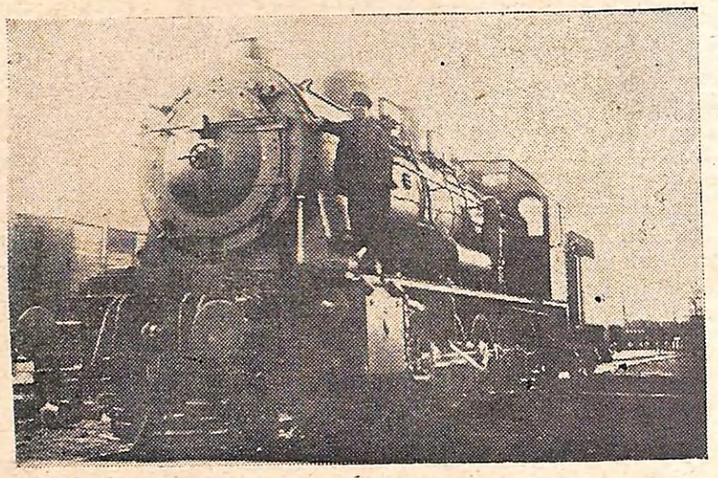

Yeni Meclis açıldığı için, Hükûmeti harekete getirecek esaslı tedbirler alınması kararlaştırılmıştır. Bu iş için ötedenberi kullanılagelen Marshall tipi vinçlerin kâfi gelmediği anlaşılmış, bu kere, resmini gördüğünüz kuvvetli lokomotiflerden sipariş edilmiştir. Bilhassa yükü ağır olan Bakanlıkları yürütecek olan bu lokomotifler gelir gelmez, hükûmetin şiddetle harekete geçeceği tahmin olunmaktadır. Haydi hayırlısı!

VAHİ OKTAY YÜKSELİYOR!

Vahi Oktay yükseliyor!

İzmirden başlıyarak muhtelif tiyatro truplarında çalışan değerli sahne sanatkârlarımızdan Bay Vahi, gitgide yükselmiş ve kendi başına bir trup tesisine kadar varmıştır.

Kendisi Beden Terbiyesi Bölge Müdürü olduktan sonra spor işlerimizde görülen inkişaf büsbütün artmıştır.

Bu hizmetlerine mükâfaten yakında toplanacak olan beynelmilel bir kongreye riyaset edeceği protokol ve nezaket hususundaki müsellem olan inceliklerine bakılarak kuvvetle tahmin edilmektedir.

Turneye çıkmadan «Dubara»yı sahneye koyacaktır.

NOT: Makineye verilirken Beden Terbiyesi Bölge Müdürü Vahi Oktayla aktör Vahi Öz'e ait haberlerin birbirine karıştığını gördük.

MUAMMER KARACANIN YÜZÜ AĞARDI!

Yunan sanatkârlarının İstanbula yaptığı seyahatleri müteakip Yunanistana hicret ve iadei ziyaret eden sanatkâr Muammer Karaca, gördüğü rağbetten ilham alarak «Bel ami» namındaki eseri sahneye koymuştur. Malûmdur ki «Bel ami = Güzel dost» demektir ve kadınlar nezdinde aşırı muvaffakiyeti olan bir çapkının hikâyesidir. Bunu haber alan Raşit Rıza, Muammer için:

— Hay çapkın hay! iltifatını savurmuştur. Muammer Karacanın, yüzünü ağartan bu iltifatı reklâmlarında kullanmayışı nazarı dikkati çekmektedir.

Sanatkâr Muammer Karaca

Değişen zihniyet!

FIKRALAR

TEŞHİS

Otel kâtibi, adamın yarı yolda önünü kesti:

— «Örümcek suratlı herif» sizsiniz galiba.

Adam şaşa kalmıştı.

Kâtip devam etti:

— Eğer sizseniz haberiniz olsun ki karınız başkasile kaçtı ve... Size böyle söylememi tenbih etti!

HABER

Çocuk annesine geldi:

— Sahi «bekâr»: «Mes'ut adam» mı demektir? diye sordu.

Annesi kızmıştı:

— Kim söyledi sana bunu?

— Babam!

ALÂMET

Kız nişanlısının hareketlerinden memnun değildi:

— Bana karşı sevginin gittikçe azaldığını hissediyorum, dedi. Bu neye alâmet?

Delikanlı cevap verdi:

— Yakında evleneceğimize.

KİMYA!

Orta yaşlı bir kadının servetinden bahsediliyordu.

Meşhur çapkınlardan biri sordu:

— Kadının fizik güzelliği nasıl?

Daha tecrübeli biri cevap verdi:

— İlâhi, birader! O yaşta kadının fizik güzelliği olur mu? Olsa olsa kimyevi güzelliği olur!

MAAZALLAH!

İki karısı olduğu keşfedilince aleyhine dâva açılmıştı.

Hâkim:

— Bir diyeceğiniz var mı? diye sorunca zavallı adam boynunu büktü:

— Bir tek ricam var, efendim. Cezama razıyım. Fakat boşayacaksanız iki karımdan da boşayın. Yoksa kalanın elinde çekeceğim ceza sizin vereceğiniz her cezadan şiddetli olur.

İHTAR

Kadın kocasına çıkıştı:

— Orada ne söylenip duruyorsun öyle ağzının içinde! Söyliyeceksen çabuk sus!

MUKAYESE

Kadın yeni tavladığı hacıağaya cilve yaparak sordu:

— Hayatında benden başka kadın tanıdın mı?

Zeki hacıağa sırıttı:

— Tanımaz olur muyum, dedi. Tanıdım amma, senin gibisini hiç görmedim!

FIRSAT

İki eski evli arkadaş arasında:

— Sabahları uyanınca ilk işin ne oluyor?

— Karımın suratına dik dik bakmak.

— O da uyanmış mı oluyor?

— Hayır. Bilâkis! Derin bir uykuda olduğu için böyle bakabiliyorum ya!

AL BENDEN DE O KADAR!

Moskovada iki polis hafiyesi karşı karşıya geldiler.

Biri sordu:

— Stalin hakkında ne düşünüyorsun?

— Senin düşündüğünü.

— O halde seni tevkif ediyorum!

— Ben de seni!

DALGA

Manavdan ayrılırken avucundaki parayı saydı:

— Beş liranın üstü eksik, dedi.

Manav dalgaya getirdi:

— Zarar yok, beyim. Aldığınız meyva da eksik. Birbirini tamamlar...

AHENK

Hacıağanın karısı hayatından bir türlü memnun değildi. Geçen gün de yeni bir şikâyet mevzuu bulmuştu:

— Bu halılar da yeni iskarpinlerimle hiç gitmiyor... diyordu. Yeni halı alsak bari...

IZTIRAP

Bir arkadaşı, Raşit Rızaya, bir kitapta okuduğunu naklediyordu:

— Shakespeare: «Büyük ıztıraplar sessizdir» demiş!

Raşit Rıza içini çekti:

— Diş ağrısı çekmemşi galiba!

TAMAM!

D. P. Milletvekillerinden Selim Ragıp Emeç seçmenlerinden biriyle konuşuyordu. Muhatabının dertlerini dinledi, dinledi. Sonra sordu:

— Hulâsa, şikâyetiniz nedir?

— Ne olacak! Çok şey vâdettiniz!.

Meb'us cenapları, muhatabının sözünü kesti:

— Pekâlâ, pekâlâ! Müsterih olun. Şimden sonra hiçbir şey vâdetmeyiz. Tamam mı?

YALAN!

Memur geç kalmış, özür diliyordu:

— Affedersiniz, efendim. Elimde olmıyan bir sebepten dolayı geç kaldım. Gelirken tramvaydan da düştüm de...

Haseki Hastanesi Sertabibi Şükrü Hâzım, inanmadı:

— Yalan! Tramvaydan düşmüş olsaydınız buraya daha çabuk gelirdiniz!

ER GEÇ

Hasta, hafızasının zayıflamasından şikâyetçi idi. Doktoruna sordu:

— Hastalığım ihtiyarlık hastalığı değil ya, doktor?

Dr. Fahri Can cevap verdi:

— Hayır, hayır! Ne münasebet! Sadece, geç kalmış bir çocuk hastalığı!

HESAP GÜNÜ

Avukat Esat Mahmut Karakurt coşmuş, atıyordu:

— Müekkilimin suçsuz olduğunu yanlız huzurunuzda değil, kıyamet günü Allahın huzurunda da tekrar edebilirim...

Yargıç avukatı sadece davet etti:

— Pek zannetmiyorum, dedi. O gün başkalarını müdafaaya bilmem vakit bulabilir misiniz?

KEŞİF

Dürnev Türkân, arkadaşına havadis yetiştirmişti. Onun cehaletine kızıyordu:

— Yazıklar olsun, kardeş! Senin gibi asrî bir insan nasıl olur da Einstein'ın ismini duymaz?

— Duymadım. Kim bu?

— Gazetelerde okumadın mı, ayol! Geçenlerde yeni bir kozmetik kanunu bulmuş!

Şükûfe

Türkiyenin en eski ıtriyat imalâthanesidir. Şükûfe kokuları kullananlar her mevsimde bir bahar havasına bürünmüş olurlar.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 826

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir

Mizah

— Doktorcuğum, şu yanımdaki tehlikeli bir şey mi?
— Hayır, ben efendim!